

ISPIT SAVJESTI

Korizma 2016.

Marija Bistrica

Nagovor pape Franje uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 6. III. 2016.

U petnaestom poglavlju Lukina Evandjelja nalazimo tri prispodobе o milosrđu (...) U sklopu korizmenog hoda, Evandjelje nam donosi **prispodobu o milosrdnom ocu**, čiju su protagonisti otac i njegova dva sina. Priča nam daje razumjeti neke osobine ovog oca: **to je čovjek uvijek spreman oprostiti i koji se nada protiv svake nade**. Posebno je dojmljiva **njegova tolerancija** zbog odluke mlađeg sina da ode od kuće: mogao se protiviti, znajući da je ovaj još uvijek nezreo, mlad, ili potražiti nekog odvjetnika da mu ne da baštinu, budući da je još uvijek na životu. Umjesto toga, omogućuje mu da ode, iako predviđa moguće opasnosti. **Tako Bog postupa s nama: ostavlja nas slobodne, čak i da pogriješimo, jer nas je stvorio kao bića koja uživaju veliki dar slobode**. Na nama je dobro ga koristiti. Taj dar slobode koji nam Bog daje uvijek me zadivljuje! Ali odvajanje od toga sina je samo fizičko; otac ga uvijek nosi u svom srcu; s povjerenjem čeka njegov povratak; pogleda na put u nadi da će ga vidjeti. I jednog dana ga ugleda izdaleka. To znači da se taj otac svaki dan penjao na terasu da vidi da li mu se sin vratio! Ganuvši se kada ga je ugledao, trči mu ususret, grli ga i ljubi. **Kolika nježnost!** Taj je sin počinio velike grijehе! A otac ga tako dočekuje. Jednak stav otac ima i prema starijem sinu, koji je uvijek bio kod kuće, a sada je ogorčen i protestira zato što ne razumije i ne dijeli svu onu dobrotu prema bratu koji je pogriješio. Otac izlazi susrest također tome djetetu i podsjeća ga da su oni uvijek bili zajedno, sve im je zajedničko, ali treba prihvatiti s radošću brata koji se napokon vratio kući. I to mi doziva u pamet jednu stvar: kada se pojedinac osjeća grešnikom, osjeća se zaista malenim, ili kao što sam od nekih – mnogih – čuo: "Oče, ja sam prljavština!", tada je trenutak da se pođe Ocu. Međutim, kad se pojedinac osjeća pravednim – "Uvijek sam postupao dobro..." –, Otac nas svejednako ide tražiti, jer taj stav da se osjećamo pravednim je loš stav: to je oholost! To dolazi od đavla. **Otac čeka one koji se priznaju grešnicima i ide tražiti one koji se osjećaju pravednima. To je naš Otac!** U ovoj prispodobi se također može nazrijeti i treći sin. Treći sin? A gdje to? On je skriven! To je onaj koji "nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe "oplijeni" uzevši lik slugе". Taj Sin-sluga je Isus! On je produžetak Očevih ruku i srca: on je prigrljio izgubljenog sina i oprao mu prljave noge, on je pripremio gozbu za slavlje oproštenja. On, Isus uči nas da budemo "milosrdni poput Oca". Lik oca iz prispodobе otkriva Božje srce. On je milosrdni Otac koji nas u Isusu ljubi preko svake mjere, uvijek očekuje naše obraćenje svaki put kada pogriješimo; čeka naš povratak kad se udaljimo od njega misleći da možemo bez njega; on je uvijek spreman otvoriti svoje ruke što god da se dogodilo. (...) **Pustimo da do nas dopre pogled pun ljubavi našeg Oca i vratimo se njemu svim srcem, odbacujući svaki kompromis s grijehom. Neka nas Djevica Marija prati sve do životvornog zagrljaja s Božjim milosrđem!**

ISPIT SAVJESTI

(prema knjižici pape Franje, podijeljenoj nakon *Angelusa*, u nedjelju, 22. veljače 2015.)

Odnos prema Bogu:

Obraćam se Bogu samo kada nešto trebam?

Sudjelujem li pažljivo na svetoj Misi nedjeljama i zapovijedanim blagdanima?

Počnem li i završim li dan s molitvom?

Jesam li bez potrebe i bez poštovanja koristio Božje ime, ime Djevice Marije ili imena svetaca? Je li me stid pokazati se kršćaninom?

Što činim za svoj duhovni rast? Kako? Kada? Bunim li se protiv Božjih planova?

Smatram li da bi Bog trebao vršiti moju volju, a ne obrnuto?

Odnos prema bližnjemu:

Znam li oprostiti, suosjećati, pomoći bližnjemu? Jesam li klevetao, ukrao, prezirao malene i bespomoćne? Jesam li zavidan, sklon srdžbi, parcijalan/neobjektivan u prosudbi? Brinem li za siromašne i bolesne? Stidim li se svojih bližnjih? Jesam li pošten i pravedan sa svima ili potičem “kulturu odbacivanja”? Jesam li potaknuo druge na zlo?

Držim li se bračnog i obiteljskog morala onako kako je zapovijeden u Evanđelju?

Odgajam li odgovorno svoju djecu? Častim li i poštujem svoje roditelje? Jesam li odbio prihvatiti tek začeti život? Jesam li uništio dar života? Ili sam pripomogao u tome? Poštujem li okoliš?

Odnos prema sebi:

Jesam li malo monden (frivolno, tašt), a malo vjernik? Pretjerujem li u jelu, piću, pušenju, zabavama? Brinem li se previše za svoje tjelesno zdravlje i za svoja dobra? Kako koristim svoje vrijeme? Lijenčarim li? Želim li biti služen? Volim li i njegujem čistoću srca, misli, djela? Smišljam li osvete, hranim li mržnju u sebi? Jesam li krotak, ponizan, graditelj mira?

Valja se pitati i kako sam konkretno živio milosrđe (usp. Mt 25:31-45).

“Ne možemo pobjeći Gospodinovim riječima i one će služiti kao kriterij po kojem će nam se suditi: Jesmo li nahranili gladne i dali piti žednima, primili stranca i zaodjenuli gola, ili proveli vrijeme s bolesnima i zatvorenima.

Više od svega pitat će nas - jesmo li pomogli drugima da pobjegnu od sumnji koje ih bacaju u očaj i koje su često izvor usamljenosti; jesmo li pomogli pobijediti ravnodušnost u kojoj milijuni ljudi žive, posebno djeca kojima su ukinuta temeljna sredstva koja bi ih oslobodila od okova siromaštva; jesmo li bili blizu usamljenima i ožalošćenima; jesmo li oprostili onima koji su nas uvrijedili i odbacili sve oblike ljutnje i mržnje koji dovode do nasilja; jesmo li imali onu vrstu strpljenja koje Bog pokazuje, koji je toliko strpljiv s nama; i jesmo li u svojim molitvama Gospodinu predali svoju braću i sestre.” (Franjo, *Misericordiae Vultus* 15)

priredio i preveo prečasni **Renato Belčić**, misionar milosrđa

korizmeno poniranje... prema Križnom putu

PUTOVANJE S KRIŽEM DO OTVARANJA NEBA

AUTOR: Mons. Antuna Sente ml.,
rektor Hrvatskog nacionalnog svetišta svetog Josipa u Karlovcu

*Želim s Kristom biti pobjednik
i zato krećem na >>Putovanje s križem<<.*

*Osudili su ga! Tko? Ja?
Ta ja živim dvije tisuće godina nakon tog događaja.
Zar se to i mene tiče?! Tko je onda osudio Isusa? Ma svi!*

*Ponajprije u susretu s drugima više pažnje posvećujem samome sebi,
a ne razmišljajući kako će moje misli, riječi, moja djela odjeknuti u osobi pokraj mene.
Križ sam drugome, znam to, ali često nisam toga svjestan.*

*Uvijek iznova priređujem, najblaže rečeno, neugodne situacije bližnjima.
Odgovoran sam za druge. Koliko stvari radim iz inata,
koliko li se puta osmijelim na neku odluku.*

Boli, silno boli kad shvatim da sam često uzrokom boli onima koje volim.

*Svatko od nas se našao u situaciji kad je mogao pomoći,
a nije, ma kakvim se sve razlozima opravdavali.*

*Brojne su osobe kojima treba ljudske blizine i susretljivosti,
a ne da im jedini kontakt sa svijetom ostane putem medija.*

*A uzrok ponovnom padu moga bližnjega zapravo sam ja,
moj nemar, ravnodušnost, zapravo moj egoizam.*

*A kad pogriješi, spreman sam na nj svaliti drvlje i kamenje
te trajno jadikovati kako mi je teško i kako su uvijek drugi krivi:
od roditelja, učitelja, svećenika, društva, ljudi na vlasti, ma svi, samo ne ja.*

*Poteškoća nastaje ako svoje uzastopne pogreške prestanem uočavati
i ne nazivati ih više grijehom, ako se na njih naviknem
te mi više ne smetaju.*

*Tijelo mi je dano da mi pomogne spoznavati svijet oko sebe.
Tijelo mi omogućuje komunikaciju s ljudima koje susrećem.
U savršenstvu svoga tijela primjećujem čudesan Božji zakon.
Gestama tijela iskazujem ljubav.*

*Tako je to Bog zamislio dok mi ga je darivao.
A ja sve volim izokrenuti misleći da će tako svijet biti bolji.
Tako sam postao rob tijela.*

*Koliko samo vremena provodim za njegu svoga tijela?
Koliko vremena trošim da zadovoljim njegovim potrebama?
A kakav je tek moj odnos prema tijelu drugoga?
Prečesto i ne vidim drugu osobu,
već samo njezino tijelo.
I što sve ne činim da njime
zavladam!*

*Svaki put kad sam nekoga osudio i nastojao da se ta osuda provede,
bilo bi dobro da sam se zapitao koji je bio motiv takvom mom činu:
moja oholost, moj ego, moja želja za moću ili, pak, stvarna zaštita vrijednosti.*

*No, postoje misli, riječi i djela u mom životu što bližnjemu nanose
smrtne rane.*

*Svaka moja izgovorena riječ i svaki krivi čin ranjava onog trenutka,
ali zadugo ostavlja rane koje možda neće nikada zacijeliti.*

*Mi, pak, znamo svojim pokojnicima dizati vелеbne spomenike,
možda i zato jer im za života nismo pružili ono što smo trebali i mogli.
Jesam li i ja jedan od takvih?*

* * *

***A vama koji budete molili ovaj Križni
put velim: složiti ćete se da život nije kružni
put, nego križni put obasjan Uskrsom, što
sam govorio svojim studentima.***

Ivan Golub